

Dvørgamoy 1

1.
Hoyrt havi eg frá gamlari tíð,
at ørnin er eitt fok,
nú skal kvøða um Sjúrd hin unga,
um hans fyrsta tok.

2.
Ørnin er so snart eitt djór,
hon flýgur so langa leið,
nú skal kvøða um Sjúrd hin unga,
tað fyrsta sum hann út reið.

3.
Hans skín skjøldur í gyltum høllum,
hann fer ikki um við gamni,
tað er Sjúrdur Sigmundarson,
hann nevndur er so at navni.

4.
Sjúrdur stendur á hallargólvi,
hann kann væl orðum greiða:
"Nú lystur meg á heiðin skóg
tey villu djór at veiða."

5.
Hjálprek kongur fyri munni mælir
á tí sama sinni:
"Dvørgamál við trøllagleim,
tað byggir við fjøllum inni.

6.
Sjúrdur loypur á Grana bak,
hann studdist ei við teymar,
loypur hann so lætt har á,
sum snekkjan rennur í streymi.

7.
Sjúrdur riður fyrsta dag,
dagur líður at kvøldi,
tað dregur fram at myrka skógi,
tað líður frá faðirs veldi.

8.
Sjúrdur riður eftir skóginum fram
 dagar og nætur triggjar,
kundi hvørki heiðið ella kristið
við sínum eygum síggja.

9.
Sjúrdur riður eftir skóginum fram
langa leið og drúgva,
hann sá standa fyri sær
ein heilan mannámúgva.

10.
Sjúrdur situr á Grana baki
bæði við skøld og svørð:
"Eg skal riða betur fram,
og vita hvussu fer."

11.
Sjúrdur reið tá betur fram,

tað var ei til dans,
hann sá standa fyri sær
ein heilan dvørgakrans.

12.
Fram gekk ein av dvørgunum,
frá man frættast víða:
Ert tú komin at leika her,
ella ert tú komin at stríða?"

13.
Sjúrdur situr á Grana baki,
tykir ei í tí tættur,
so var hann fyri dvørgum blúgvur,
hann tordi ei svara aftur.

14.
Fram gekk ein av dvørgunum,
fast av miklum móði,
hann hevði upp sína høguru hond
og Sjúrd á nasar sló.

15.
Sjúrdi rann tað heita blóð
bæði um nasar og munn,
ungur var hann og óstiltur,
hann var ei við tað kunnur.

16.
So sló dvørgurin Sjúrða tá
tann hin menska mann,
blóðið undan brynjuni
niður á saðil rann.

17.
Sjúrdur svørð av slíðrum dregur,
tað syngur í gyltum ringi:
"Hetta er tað fyrsta sár,
eg havi í víggi fingið."

18.
Sjúrdur svørð úr slíðrum dregur,
so í loftið brá,
hann kleyv henda sama dvørg
sundur í luti tvá.

19.
Høggini gella mong og tung,
tað syngur í dvørgabrynjum,
hann sá hvørki himmal ella jørð,
teir yvir honum dynja.

20.
Fram gekk ein av dvørgunum,
so til Sjúrða sigur:
"Vegur tú fleiri av hesum liði,
tú fellur til jarðar niður."

21.
Høggini smella mong og tung,
teir yvir honum flúgva,
hann sá hvørki himmal ella jørð,
summir fullu á grúgvu.

22.

Burtur hvurvu dvørgarnir,
eykst nú meiri vandi,
Sjúrdur ræð tá eina eftir
í kolmyrkri at standa.

23.

Sjúrdur ríður til og frá,
tað frystur við saðilgjørð,
rímfrost er fallið
yvir heiðinmanna jørð.

24.

Sjúrdur ríður til og frá,
væl í góðan tíma,
hann sá har í kolmyrkri
gull sum dagur skína.

25.

Dvørgamoyjin fagra var,
ið fyri honum stóð,
av gulli vóru akslabond,
hon perlur við jørðini dró.

26.

Dvørgamoyjin til hans kom,
so er komið til mín,
hon kysti hann so søtan koss,
av vørrum vætti vín.

27.

Sjúrdur so til orða tekur,
tykir ei í tí tattur:
"Eg eri so á skógin riðin,
at eg finni ikki aftur."

28.

Sjúrdur so til orða tekur,
tung man sorgin falla:
"Ta bøn eg teg biðja vil,
tú flyt meg heim til hallar."

29.

"Eg gekk mær frá faðirs borg,
har hoyrði eg teg kalla,
til tess eri eg higar komin
at flyta teg aftur til hallar."

30.

Hon fylgdi honum um Hindarfjall,
ei vildi hon vegin synja,
stórar áir og stríðir streymar
á Hindarfjalli dynja.

31.

Hon fylgdi honum úr avdølum,
so sigst í dømum frá,
dregur av hin myrka toka,
tað lýsir á kláran dag.

32.

Tá sá hann ta borgina standa,

sum søgur ganga frá,
leyvini bleiktra upp við ský,
so gull ber litur á.

33.

"Nú sært tú ta borgina standa,
sum øll í gulli skín,
hann ið ræður fyri hesari borg,
tað er faðir mín.

34.

Faðir mín kemur í borgina inn
bæði av illsku og reiði,
ikki má tú, kappin, tá
smílast ella læða.

35.

Hann veit tað Sjúrdur,
at tær er ikki at eggja,
hann biður teg koma í smiðu við sær
stórar stengur at sleggja.

36.

Tú sig, tú ert so troyttur,
tú sig tú ert so móður,
sum tú hevur hiður troðið
tann heita dvørgaskóg.

37.

Hoyr tað Sjúrdur Sigmundarson,
tú gev tí fullvæl akt,
so rennur tú í smiðju hans,
sum vart tú skýggið vaks."

38.

Hon fylgdi honum í høllina inn,
øll í gulli skín,
uttan var hon við reyðargull,
innan við hvíta lín.

39.

Tað er Sjúrdur Sigmundarson,
sveipar hann seg í skinn,
hann bant sín hest við hallardyr,
og síðan gekk hann inn.

40.

Dvørgur kemur í høllina inn,
hann talar orðum svá:
"Hvør er hesin mikli kappi,
ið her festir føtur á?"

41.

Leingi kappin orðum tagdi,
mikil er illsku vón:
"Navn havi eg við heiti fingið:
Sjúrdur Sigmundarson."

42.

"Ert tú Sjúrdur Sigmundarson,
tær er ikki at eggja,
tú skalt koma í smiðju við mær,
stórar stengur at sleggja."

43.
"Eg eri mæR so troyttur,
eg eri mæR so móður,
sum eg havi niður troðið
tann heita dvørgaskóg.

44.
Tú skalt smíða mæR brynjuna,
sum einki svørð kann bíta,
harðan hjálm og rundan skjöld,
sum góður er á at líta."

45.
Dagur líður, náttin kemur,
tað dvølr í dvørgaveldi,
stórar stengur teir eru at smíða
og herða í Hilmirs eldi.

46.
Árla var um morgunin,
sólin skein so hátt,
dvørgur sló á gullhespur,
so hurðar flugu úr gátt.

47.
Dvørgur gekk í høllina inn
við silvurbrynju hvítu:
"Tak við Sjúrdur Sigmundarson,
og vita, um tú nýtur."

48.
Dvørgur tekur brynjuna,
og Sjúrði fær til handar,
harvið hjálm og fríðan skjöld,
sum ikki bíta á brandar.

49.
Sjúrdur fór í brynjuna,
sum dvørgurin hevði borið,
hon var bæði víð og síð,
skapað var sum skorið.

50.
Sjúrdur stendur í sterkari brynju,
hann hevur so góðar brandar:
"Hoyr tað yndug, ríka frú,
tú flyt meg heim til landa."

51.
"Eg førði teg av dvørgaskógi,
tað man tú minnast valla,
hví vilt tú nú frá mæR fara
aftur til Hjálpreks hallar?"

52.
"So er tað á Buðlungs landi,
at dreingir bera sorg:
Burtur er kappin Fovnisbani
horvin úr kongsins borg."

53.
Hon fylgdi honum so langa leið,

bað honum góðan dag:
"Far nú heilur og happadyggur,
alt gangi tær væl."

54.
Tað var Sjúrdur Sigmundarson,
hann heim í garðin fór,
úti sjálvur Hjálprek kongur
fyri honum stóð.

55.
Kongur so til orða tekur,
tykir ei í tí gleim:
"Tú hevur givið teg trøllum í völd,
og troyttur kemur tú heim."

56.
Sjúrdur gekk í høllina inn,
gott var í honum alvi,
setist upp í háseti,
næstum borgin skalv.

57.
Svaraði hans sæla móðir,
henni tókti ei í tí tattur:
"Tú hevur givið teg trøllum í völd,
og troyttur kemur tú aftur."

58.
"Dvørgurin hevur smíða mæR,
og væl má á tað líta,
harðan hjálm og rundan skjöld,
ið ei mega brandar bíta.

59.
Eg havi verið á dvørgaskógi
og barst við dvørgaher,
dvørgamoyin dvøldi meg
og forðaði míni ferð.

60.
Eg havi barst við dvørgaher
av so miklari trá,
dvørgamoyjin loysti meg
og førði meg fjøllum frá.